

Kompleksowy wykaz postulowanych zmian regulacyjnych w zakresie bezpieczeństwa pożarowego

Propozycje zmian w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2022, poz. 1225):

NUMER PRZEPISU	ISTNIEJĄCY PRZEPIS		PROPOZYCJA ZMIANY		UZASADNIENIE
	KLASA ODPORNOŚCI POŻAROWEJ BUDYNKU	KLASA ODPORNOŚCI OGNIOWEJ ELEMENTÓW BUDYNKU PRZEKRYCIE DACHU	KLASA ODPORNOŚCI POŻAROWEJ BUDYNKU	KLASA ODPORNOŚCI OGNIOWEJ ELEMENTÓW BUDYNKU PRZEKRYCIE DACHU	
Par. 216.1., kolumna 7. tabeli	1 „A” „B” „C” „D” „E”	7 R E 30 R E 30 R E 15 (-) (-)	1 „A” „B” „C” „D” „E”	7 R E I 30 R E I 30 R E I 15 (-) (-)	Przekrycie dachu powinno - analogicznie do ścian zewnętrznych - spełniać wymagania również w zakresie izolacyjności ogniowej „I”. Ogień może się przenieść wskutek utraty szczelności „E” jak i po utracie izolacyjności „I” (np. przy lokalnym wzroście temperatury powyżej 180°C).
Par. 216.2.	Elementy budynku, o których mowa w ust. 1, powinny być nierozprzestrzeniające ognia, przy czym dopuszcza się zastosowanie słabo rozprzestrzeniających ogień: 1) elementów budynku o jednej kondygnacji nadziemnej ZL IV oraz PM, o maksymalnej gęstości obciążenia ogniowego strefy pożarowej do 500 MJ/m ² , 2) ścian wewnętrznych i zewnętrznych oraz elementów konstrukcji dachu i jego przekrycia w budynku PM niskim o maksymalnej gęstości obciążenia ogniowego strefy pożarowej do 1000 MJ/m ² , 3) ścian zewnętrznych w budynku niskim ZL IV.		pkt 3) - przepis należy usunąć		W punkcie 1) ustanowiono (już jako wyjątkowe złagodzenie) minimalne wymaganie na wyższym poziomie dla wszystkich elementów niższego budynku w kategorii ZL IV.
Par. 216.3.	Dopuszcza się stosowanie w budynku PM ścian zewnętrznych klasy D z rdzeniem klasy E z uwagi na reakcję na ogień, jeżeli okładzina wewnętrzna jest niepalna, a ściana jest nierozprzestrzeniająca ognia przy działaniu ognia od strony elewacji.		Dopuszcza się stosowanie w budynku PM ścian zewnętrznych klasy D-s1, d0 z izolacją cieplną klasy E z uwagi na reakcję na ogień, jeżeli okładzina wewnętrzna jest niepalna, a ściana jest nierozprzestrzeniająca ognia od strony elewacji.		Przepis należy doprecyzować poprzez zmianę klasy reakcji na ogień D na D-s1, d0. Do klasy D zaliczają się również klasy D-s(2-3), d(1-2), czyli elementy obudowy hali odpowiadające określeniom „silnie rozprzestrzeniające ogień”, a trudno założyć, że intencją prawodawcy jest wpisanie pozornego wymagania w postaci braku wymagania – „silnie rozprzestrzeniające ogień” to najniższa możliwa klasa oznaczająca brak jakichkolwiek właściwości w tym zakresie. Pozostawienie D-s1, d0 oznacza ustanowienie wymagania na minimalnym poziomie: „dopuszcza się ściany zewnętrzne słabo rozprzestrzeniające ogień”.
Par. 216.4.	Dopuszcza się stosowanie w budynku PM ścian wewnętrznych klasy D z uwagi na reakcję na ogień.		Usunięcie przepisu.		Przepis należy usunąć, gdyż umożliwia wykonywanie we wszystkich (!) obiektach PM, czyli tych, których pożary przynoszą od kilkunastu lat największe straty, ścian wewnętrznych „silnie rozprzestrzeniających ogień” (wyjaśnienie jak w poprzednim Par. 216 ust. 3), a więc nie tylko nie zatrzymujących bądź spowalniających, ale wręcz wspomagających rozwój i rozprzestrzenianie się pożaru na cały obiekt.
Par. 216.8.	W budynku, na wysokości powyżej 25 m od poziomu terenu, okładzina elewacyjna i jej zamocowanie mechaniczne, a także izolacja cieplna ściany zewnętrznej, powinny być wykonane z materiałów niepalnych.		W budynku wysokim i wysokościowym oraz w budynku ZL II okładziny elewacyjnej, części nośne zamocowania mechanicznego, a także izolacja cieplna ścian zewnętrznych powyżej cokołu powinny mieć klasę reakcji na ogień co najmniej A2-s3, d0.		Pożary elewacji, przy ciągle wzrastającej ilości materiałów palnych w budownictwie, stanowią coraz większe zagrożenie dla użytkowników budynku i ich możliwości ewakuacji. Wykonanie ścian zewnętrznych z materiałów, które nie biorą udziału w pożarze jest szczególnie istotne w przypadku budynków przeznaczonych przede wszystkim dla osób z niepełnosprawnościami które ewakuują się wolno.
NOWY Par. 216.8.a	BRAK		Dodanie przepisu par. 216 ust. 8a: W budynku powyżej 3 kondygnacji naziemnych w ścianach zewnętrznych ocieplonych materiałami o klasie reakcji na ogień niższej niż A2-s3,d0 stosuje się pasy o szerokości 0,2 m z materiałów o klasie co najmniej A2-s3, d0 w miejscach: 1) nad cokółtem, 2) w poziomie stropu nad 1 kondygnacją, 3) w poziomie stropu co drugą kondygnacją, 4) nad oknami ostatniej kondygnacji.		Jednym z aspektów komfortu jest zapewnienie bezpieczeństwa użytkownikom budynków, w których spędzamy 90% swojego czasu. Obecnie funkcjonariusze Państwowej Straży Pożarnej najczęściej dojeżdżają do pożaru, kiedy jest on już w drugiej fazie (pożar rozwinięty). Wynika to m.in. z faktu, że obecnie - zarówno w materiałach stosowanych do wykończenia i wyposażenia wnętrz, ale także w materiałach budowlanych - stosuje się bardzo dużo tworzyw sztucznych. A te palą się nawet do 8 razy szybciej i gwałtowniej niż materiały pochodzenia naturalnego. Aby ograniczyć wynikające z tego faktu straty i dać więcej czasu PSP na dojazd proponuje się zgodnie z wytycznymi SITP WP-03:2-18 "Wytyczne projektowania ocieplenia elewacji budynków z uwagi na bezpieczeństwo pożarowe" stosowanie barier ogniowych w ścianach zewnętrznych, które ocieplone są materiałami biorącymi udział w pożarze. Rozwiązanie jest stosowane w wielu krajach (m.in. w Niemczech, Chorwacji, Francji czy Czechach) ponieważ powoduje ograniczenie rozprzestrzeniania się pożaru po elewacji i wydłuża czas dostępny na ewakuację oraz dojazd i rozpoczęcie działań służb ratowniczo-gaśniczych.
Par. 216.9.	Dopuszcza się ocieplenie ściany zewnętrznej budynku mieszkalnego, wzniesionego przed dniem 1 kwietnia 1995 r., o wysokości do 11 kondygnacji włącznie, z użyciem samogasnącego polistyrenu spienionego, w sposób zapewniający nierozprzestrzenianie ognia.		Przepis należy usunąć.		Doraźnie wprowadzony na okres przejściowy przepis (dot. budynków wzniesionych przed dniem 1 kwietnia 1995 r.) nie ma obecnie żadnego uzasadnienia. Dlaczego ludzie mieszkający w tego typu budynkach mają być mniej bezpieczni? Dodatkowo, to w budynkach ZL IV jest najwięcej pożarów, a pożary zewnętrzne stanowią coraz większe zagrożenie.
NOWY Par. 218.2a.	BRAK		Warunki określone w ust. 1 nie mają zastosowania, jeżeli ściana oddzielenia przeciwpożarowego stanowi ścianę budynku wyższego i jest wysunięta o 10 m powyżej dachu budynku niższego.		Dodać ustęp precyzujący, że warunki określone w ust. 1 nie mają zastosowania, jeżeli ściana oddzielenia przeciwpożarowego stanowi ścianę budynku wyższego i jest wysunięta o 10 m powyżej dachu budynku niższego. Takie rozwiązanie dopuści stosowanie okien o odpowiedniej klasie odporności ogniowej i ich zamknięcie w sytuacji pożaru zapewni również ochronę przed przejściem ognia z jednego budynku do drugiego o strony zewnętrznej.
Par. 219.1.	Przekrycie dachu o powierzchni większej niż 1000 m ² powinno być nierozprzestrzeniające ognia, a palna izolacja cieplna przekrycia powinna być oddzielona od wnętrza budynku przegrodą o klasie odporności ogniowej nie niższej niż R E15.		Przekrycie dachu o powierzchni większej niż 1000 m ² powinno być nierozprzestrzeniające ognia, a palna izolacja cieplna przekrycia powinna być oddzielona od wnętrza budynku przegrodą o klasie odporności ogniowej nie niższej niż R E I 15 .		Przekrycie dachu powinno - analogicznie do ścian zewnętrznych - spełniać wymagania również w zakresie izolacyjności ogniowej „I”. Ogień może się przenieść na drugą stronę przekrycia zarówno na skutek utraty przez nie szczelności „E”, jak i po utracie izolacyjności „I” (np. przy lokalnym wzroście temperatury powyżej 180°C).

NUMER PRZEPISU	ISTNIEJĄCY PRZEPIS	PROPOZYCJA ZMIANY	UZASADNIENIE
NOWY Par. 219a.1.	BRAK	W budynkach PM o gęstości obciążenia ogniowego $Q \geq 2000 \text{ MJ/m}^2$ oraz ZL I, ZL II i ZL IV przekrycie dachu, na którym mocuje się instalację fotowoltaiczną, posiada izolację cieplną o klasie reakcji na ogień co najmniej A2-s3, d0 lub jest wykonane w całości z wyrobów o takiej klasie.	Dodanie wymagań dot. podłoża pod instalacje fotowoltaiczne mocowane na budynkach. Coraz więcej takich systemów instalowanych jest na budynkach z uwagi na ogólnoeuropejskie trendy dążenia do osiągnięcia coraz większych wymagań z zakresu EE oraz stosowania OZE. Budynek należy odpowiednio zabezpieczyć przed zagrożeniem od PV, ponieważ moduły pogarszają właściwości pożarowe elementów budynku, do których są mocowane i przyspieszają rozprzestrzenianie ognia. Jest to szczególnie istotne w budynkach, w których może przebywać wiele osób niebędących stałymi użytkownikami (ZL I) i w których ludzie ewakuują się wolniej (ZL II) oraz w budynkach PM z dużą ilością materiałów palnych. Dodatkowo, w przypadku budynków mieszkalnych jednorodzinnych (ZL IV) z uwagi na niewielką kontrolę jakości wykonywanych prac i stały nadzór ryzyko pożaru z tytułu montażu modułów PV na dachu jest dużo większe niż w przypadku budynków pozostałych klas, gdzie nadzór i kontrola prac stoi na dużo wyższym poziomie.
NOWY Par. 219a.2.	BRAK	Przekrycie dachu o powierzchni przekraczającej $5\,000 \text{ m}^2$ w budynkach PM o gęstości obciążenia ogniowego $Q \geq 2000 \text{ MJ/m}^2$ oraz przekraczającej $2\,500 \text{ m}^2$ w budynkach ZL I i ZL II, na którym mocuje się instalację fotowoltaiczną, posiada klasę odporności ogniowej REI 30.	W budynkach szczególnie narażonych, przekrycie dachu z instalacjami fotowoltaicznymi powinno dodatkowo zapewniać klasę odporności ogniowej przez czas niezbędny do ewakuacji.
Par. 235.3.	W budynku z przekryciem dachu rozprzestrzeniającym ogień ściany oddzielenia przeciwpożarowego należy wyprowadzić ponad pokrycie dachu na wysokość co najmniej $0,3 \text{ m}$ lub zastosować wzdłuż ściany pas z materiału niepalnego o szerokości co najmniej 1 m i klasie odporności ogniowej EI 60, bezpośrednio pod pokryciem; przekrycie na tej szerokości powinno być nierozprzestrzeniające ognia.	Ściany oddzielenia przeciwpożarowego należy wyprowadzić ponad pokrycie dachu na wysokość co najmniej $0,3 \text{ m}$ lub zastosować wzdłuż ściany, bezpośrednio pod pokryciem na szerokości co najmniej 2 m , pas izolacji cieplnej o klasie reakcji na ogień co najmniej A2-s3, d0 lub w tym pasie przegroda ma klasę odporności ogniowej EI 60. Przekrycie na tej szerokości powinno być nierozprzestrzeniające ognia. Wymaganie nie dotyczy przekryć dachowych wykonanych w całości z wyrobów o klasie reakcji na ogień A2-s3, d0.	Z uwagi na zaobserwowane zjawisko w rzeczywistych zdarzeniach pożarów rozprzestrzeniania ognia po palnych warstwach dachu, również w przypadku przekryć posiadających klasyfikację Brooff(t1) czy nad ścianą oddzielenia przeciwpożarowego, zasadne wydaje się wykonanie odpowiedniego zabezpieczenia na granicy ściany oddzielenia przeciwpożarowego i przekrycia dachu. Zabezpieczenie to powinno być wykonane w obszarze analogicznym do wymagania par. 235.2 zabezpieczenia granicy ściany oddzielenia przeciwpożarowego ze ścianą zewnętrzną, czyli 2 m . Dodatkowo, obecne sformułowanie „zastosować wzdłuż ściany pas z materiału niepalnego o szerokości co najmniej 1 m i klasie odporności ogniowej EI 60, bezpośrednio pod pokryciem” jest wykonalne tylko w przypadku dachów odwróconych lub w formie nieocieplonych stropodachów. W standardowym przekryciu warstwowym, bezpośrednio pod pokryciem znajduje się najczęściej izolacja cieplna, dla której nie określa się klasy odporności ogniowej. Klasę odporności ogniowej można określić dla stropu lub dla całego przekrycia. Dodatkowo, w przypadku przekryć lekkich, np. warstwowych na blasze trapezowej lub z płyty warstwowej, nie jest możliwe zapewnienie klasy odporności ogniowej tylko na szerokości 1 m . Wymaganie w tym zakresie musiałyby być spełnione do kolejnego punktu podparcia (czyli kilka metrów). Samo podparcie przekrycia, w formie konstrukcji dachu lub konstrukcji głównej, również musiałyby mieć klasę odporności ogniowej R 60. Propozycja obejmuje wszystkie wykonalne w praktyce możliwości: dla dachów ze stropem ciężkim zapewnienie klasy odporności ogniowej EI 60 lub dla dachów lekkich zastosowanie niepalnej izolacji cieplnej w pasie nad ścianą oddzielenia przeciwpożarowego.
NOWY Par. 235.6.	BRAK	Pas międzykondygnacyjny na ścianie zewnętrznej, na całej długości styku ze stropem oddzielenia przeciwpożarowego, wykonuje się z materiałów o klasie reakcji na ogień co najmniej A2-s3, d0.	W przypadku stropu oddzielenia przeciwpożarowego pas międzykondygnacyjny powinien być wykonany minimum w klasie odporności ogniowej EI 60, z materiałów o klasie reakcji na ogień co najmniej A2-s3, d0. Elementy oddzielenia ppoż. powinny szczelnie separować strefy pożarowe – również na granicach styku z innymi ścianami czy dachem. Przepisy przewidują na styku ściany oddzielenia ppoż. i ściany zewnętrznej dodatkowe zabezpieczenie przed przejściem ognia po powierzchni elewacji z jednej strefy pożarowej do drugiej. Ponieważ ogień szybciej rozprzestrzenia się w górę niż w bok, należy uzupełnić przepisy i zabezpieczyć się również przed tym pierwszym zjawiskiem – w sposób analogiczny do par. 235 ust. 2.
Par. 241.1.	Obudowa poziomych dróg ewakuacyjnych powinna mieć klasę odporności ogniowej wymaganą dla ścian wewnętrznych, nie mniejszą jednak niż EI 15, z uwzględnieniem § 217. Wymaganie klasy odporności ogniowej dla obudowy poziomych dróg ewakuacyjnych nie dotyczy obudowy krytego ciągu pieszego – pasażu, o którym mowa w § 247 ust. 2.	Obudowa poziomych dróg ewakuacyjnych powinna mieć klasę odporności ogniowej wymaganą dla ścian wewnętrznych, nie mniejszą jednak niż EI 15, z uwzględnieniem § 217 oraz być wykonana z wyrobów o klasie reakcji na ogień co najmniej A2-s3,d0. Wymaganie nie dotyczy obudowy krytego ciągu pieszego – pasażu, o którym mowa w § 247 ust. 2.	Rozporządzenie MSWiA z dnia 7 czerwca 2010 w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów zakazuje składowania na drogach ewakuacyjnych materiałów palnych: "Par. 4 ust. 1 W obiektach oraz terenach przyległych do nich jest zabronione wykonywanie następujących czynności, które mogą spowodować pożar, jego rozprzestrzenianie się, utrudnienie prowadzenia działania ratowniczego lub ewakuacji: [...] 11) składowanie materiałów palnych na drogach komunikacji ogólnej służących ewakuacji [...]". Analogiczne zagrożenie dla bezpieczeństwa ludzi stanowią palne materiały trwale wbudowane w elementy budynku stanowiące obudowę dróg ewakuacyjnych i dlatego w tych newralgicznych miejscach nie powinno być dozwolone ich stosowanie.
NOWY Par. 241.4.	BRAK	Dodanie ustępu: Ściana zewnętrzna w pasie od cokotu do wysokości 3 m , przy której bezpośrednio biegnie droga ewakuacyjna od wyjścia z budynku do punktu zbiórki do ewakuacji jest wykonana z materiałów o klasie reakcji na ogień co najmniej A2-s3, d0.	Poprawienie warunków ewakuacji wymaga również zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa na pełnej długości drogi ewakuacyjnej, czyli do punktu zbiórki do ewakuacji. Jest to szczególnie istotne dla zapewnienia dostępności dla osób o ograniczonej zdolności poruszania i porozumiewania się (w szczególności w budynkach użyteczności publicznej oraz budynkach ZL II, jak szpitale, żłobki, przedszkola).
Par. 258.2.	Na drogach komunikacji ogólnej, służących celom ewakuacji, stosowanie materiałów i wyrobów budowlanych łatwo zapalnych jest zabronione.	Na drogach komunikacji ogólnej, służących celom ewakuacji, stosowanie do wykończenia wnętrz materiałów i wyrobów budowlanych łatwo zapalnych, których produkty rozkładu termicznego są bardzo toksyczne lub intensywnie dymiące, jest zabronione.	Wskazanie na wyroby służące do wykończenia wnętrz pomoże uściślić, że nie chodzi o wyroby budowlane wbudowane na stałe. Ponieważ są to drogi ewakuacyjne należy zakazać również stosowanie materiałów toksycznych i intensywnie dymiących.
NOWY Par. 281a.1.	BRAK	W obszarze miejsca parkingowego z ładowarką dla samochodów elektrycznych powiększonym o minimalnie o $2,5 \text{ m}$ się: a) elementy budynku, ich okładziny i izolacje wykonuje się z wyrobów niepalnych (o klasie reakcji na ogień min. A2-s3, d0) oraz b) konstrukcja budynku (stupy, ściany oraz strop) wykonana jest w klasie odporności ogniowej odpowiednio R240 i REI 240.	W związku z nowym zagrożeniem jakie niosą za sobą pożary samochodów elektrycznych konstrukcja budynku w obszarach przy stanowiskach ładowania takich pojazdów powinna być odpowiednio wzmocniona.
NOWY Par. 281a.2.	BRAK	Ściany zewnętrzne powyżej cokotów, bezpośrednio przy których umieszczone są zewnętrzne stanowiska do ładowania samochodów elektrycznych, w obszarze co najmniej 3 m od stanowiska ładowania powinny posiadać okładzinę elewacyjną i jej zamocowania mechaniczne oraz izolację cieplną o klasie reakcji na ogień min. A2-s3, d0.	W związku z nowym zagrożeniem jakie niosą za sobą pożary samochodów elektrycznych ściana zewnętrzna w obszarach przy stanowiskach ładowania takich pojazdów powinna być odpowiednio wzmocniona w sposób ograniczający przeniesienie się pożaru na budynek.